

KANSALLISLIBERAALIT

Viime vuosina on Venäjän liberaalien keskuudessa selvästi havaittavissa tiettyä kerrostumiin jakautumista. Yleisliberaalisesta leiristä alkaa erota „todellinen” porvaristo. Liberaalinen pääoma muodostaa *oman* erikoisen puolueensa, johon tulevat kuulumaan (ja kuuluvat) monet, aikaisemmin lokakuulaisten mukana kulkeneet porvariainekset ja johon toisaalta liittyvät kadettipuolueen maltillisimmat „edustavat” suurporvariainekset.

Kolmannen ja neljännen Duuman „progressistien” ryhmä, samoin kuin Valtakunnanpuolueen „progressiivinen” ryhmä ovat muuttumaisillaan tämän kansallisliberaalisen porvariston viralliseksi puolue-edustustoksi parlamentti-areenalla. Hiljattain pidetty „progressistien” edustajakokous oikeastaan hahmottelikin sen kansallisliberaalisen ohjelman, jota „Russkaja Molva” lehti¹⁰⁹ nyt toteuttaa.

Mitä niin sanotut „progressistit” tahtovat? Miksi me nimitämme heitä kansallisliberaaleiksi?

He *eivät* tahdo tilanherrojen ja byrokraattien täyttä ja rajatonta herruutta. He tavoittelevat — ja sanovat sen suoraan — maltillista suppeaa sensus-perustuslakia kaksikamarijärjestelmiseen ja antidemokraattisine äänioikeusjärjestelmiseen. He haluavat „voimakasta valtaa”, joka harjoittaisi „patrioottista” politiikkaa valloittaakseen tulella ja miekalla uusia markkinoita „kotimaista teollisuutta” varten. He haluavat, että byrokraatit pitäisivät heitä yhtä suuressa arvossa kuin Purishkevitsheja. Ja silloin he ovat valmiit unohtamaan „vanhat kalavelkansa” taantumuksellisille ja työskentelemään käsi kädessä heidän kanssaan „suuren” kapitalistisen Venäjän luomiseksi.

Lokakuulaisten puolueesta tämä väki eroaa siinä, että lokakuulaisten puolueessa on kovin voimakkaasti edustettu tilanherra-aines, ja se, että lokakuulaisten puolue on voimattomuuteen saakka myöntäväinen. Kadettien puolueesta he eroavat siinä, että suhtautuvat vihamielisesti kadettien harjoittamaan demagogiseen demokraattien liehittelyyn. Kadettien valheelliset jaarittelut yleisestä ääni-oikeudesta ja maan pakollisesta luovutuksesta (vaikkapa lunastamallakin) tuntuvat näistä „vakavista” perustuslaillisuuden kannattajista kerrassaan tarpeettomilta ja sallimattomilta.

Kansallisliberaalit paiskivat suoraan: ei pidä pelätä, että syytetään „taantumuksellisten voimain sukoilemisesta”, pitää taistella avoimesti „tilanherramaiden anastuskehoksia vastaan” ja „sitä vastaan, että lietsotaan vihaa omistavia luokkia kohtaan”; „sotilaallisen mahdin” kysymyksissä ei pidä olla oikeistolaisia eikä vasemmistolaisia:

„Olemme palanneet kotimaahamme... Venäjän armeija on... *meidän* armeijamme... Venäjän oikeus ei ole Shemjakan oikeus, vaan *meidän* oikeutemme... Venäjän ulkoinen mahti ei ole virkavallan kunnianhimoinen oikku, vaan *meidän* voimamme ja ilomme”. (Ks. „Russkaja Molva” lehden ohjelmajulistusta.)

Kansallisliberaaleilla on epäilemättä tietty „tulevaisuus” Venäjällä. Niistä tulee „todellisen” kapitalistisen porvariston puolue, jollaisen näemme Saksassakin. Aito sivistyneistö, heikolla „maapohjalla” olevat liberaaliset ainekset jäävät kadettien joukkoon. Kansallisliberaalit saavat itselleen sellaisia ideologeja kuin Struve, Maklakov, Protopopov, Kovalevski ynnä muut, jotka jo kauan sitten ovat seisoneet toisella jalallaan taantumuksen leirissä. Heihin liittyvät epäilemättä myös maltillisimmat „shipovilaiset” zemstvotilanherra-ainekset, jotka niin ikään kannattavat suppeaa sensus-perustuslakia,— rikkaiden „perustuslakia”. (Eihän hra Struve suotta niin hellästi muistellut äskettäin hra Shipovia...)

„Progressistien” haaveet liberaalista politiikkaa harjoittavasta „voimakkaasta vallasta” eivät tietenkään toteudu lähi aikoina. Päivänsankareiksi jäävät Hvostovit ja Purishkevitchit. Ehkäpä kansallisliberaalinen puolue ei nyt vielä lopullisesti muodostukaan ja kansallisliberaalien sanomalehti menehtyy niin kuin sanomalehti „Slovo”¹¹⁰, jonka

päämäärät olivat ylipäänsä samat, menehtyi 3 vuotta sitten. (Duumassa „progressistit” kuitenkin ovat kadetteihin verrattuna suhteellisesti voimistuneet.) Mutta kansallisliberaalisen porvariston julkinen esiintyminen merkitsee joka tapauksessa luokkaristiriitojen huomattavaa kypsymistä Venäjällä.

Työläisten on vastattava kapitalistisen porvariston itsemääräytymiseen kymmenkertaistamalla *omaa* järjestäytymistään ja *omaa* itsemääräytymistään luokkana.

„Pravda” № 200,
joulukuun 22 pnä 1912

Julkaistaan „Pravda” lehden
tekstin mukaan